

Jack Frost

Utazásom az Atya szeretete felé

Nem tudtam elhinni, amit hallottam. Szigorú, (zord) mindent kifogásoló apám hangja volt az, aki azokat a szavakat mondta, aminek a hallására oly sok éve vágytam.

„Fiam szeretlek, minden rendbe fog jönni.”

1972 volt. LSD túladagolás miatt fél-kábult állapotban feküdtem egy kórházi ágyon Daytona Beachben, Floridában. Apukám a karjaiban ringatott, miközben végig szaladtak ujjai a vállig érő hajamon, közben azt mondta nekem - az ő lázadó, alkalmazkodni nem tudó fiának, hogy szeret engem.

Ez nem történhetett meg, gondoltam magamban, miközben az orvosi műszerek halk zümmögését hallgattam. Apukám azt mondta, hogy szeret engem! Ugyanaz a hatalmas apa, aki 2 évvel korábban lelökött a padlóra az otthonunkban; fölkapott egy ollót és erőszakkal levágta a hippí stílusú hajam, miután elmondta, hogy a család szégyene vagyok. Most gyengéden suttogott nekem a szeretetről, megbocsátásról és elfogadásról. Bár a drog okozta ködben voltam, szavai mélyen a lelkembe vésődtek.

„Fiam szeretlek.”

Mint fiú, vágytam az apai elismerésre és szeretetre. Csak azt szerettem volna, ha rám mosolyog, vagy azt mondja, büszke arra, hogy az én apukám lehet. De amikor megnyitottam a szívem, hogy elfogadjam a szeretetét, mindig üres és csalódott lettem. Most 19 éves voltam, de nem tudtam visszaemlékezni egyetlen olyan időszakra sem az életemből, amikor apukám átölelt volna, és ilyen szavakat mondott volna. Annak az elutasításnak az eredményeképpen, amit éreztem, megszűntem az apám fia lenni, és soha többé nem akartam őt látni.

Mint olyan sok férfi az ő generációjából, apa nem tudta, hogyan kell a szeretetet, ragaszkodást kifejezni. Jó ember volt és meghalt volna értem. De számára az érzések kifejezése a gyengeség jele volt. Mivel a Nagy Depresszió (gazdasági-válság) idején egy apa nélküli otthonban nőtt fel, a szíve köré felépített egy erősséget, hogy védje magát a fájdalomtól. Azután elment a háborúba, és még több túlélési gyakorlatot szerzett. Később úgy fejezte ki a szeretetét, hogy anyagilag gondoskodott a családjáról, illetve, hogy megtanította a két fiának, hogyan kell fennmaradni egy irgalmatlan világban.

Mindig azt mondta nekem, „Soha ne légy olyan gyenge, hogy kimutasd az érzelmeidet, vagy a könnyeidet! Légy kemény! Légy férfi!”

Éveken keresztül próbálkoztam sikertelenül, hogy az a kemény férfi legyek, akinek apám akart látni. Most pedig, amikor itt fekszem ezen a kórházi ágyon utolsó bukásom idején, apa a karjaiban tart és kifejezi irántam a szeretetét. Nem tudta, hogy hallom a hangját, vagy hogy érzem magam körül a karjait. Fel akartam hagyni azzal, hogy az apám fia legyek, de apám nem akart felhagyni azzal, hogy az apám legyek.

Az ő irántam való elkötelezettsége nagyobb volt, mint az én, iránta való elkötelezettségem. Talán ez volt az első futó pillantásom az Atya Isten feltétel nélküli szeretetére, és arra a vágyára, hogy kifejezze ragaszkodását, szeretetét irántam, bár szánalmasan kudarcot vallottam. Még néhány évnek kellett eltelni, mielőtt megtettem az első lépést, hogy elfogadjam ezt a csodálatos szeretetet.

Teljesítés-kényszerbe hajszolva

Apa elfogadott ember volt a mi közösségünkben, és atlétikai képességei, különösen profi tenisz-oktatói ügyessége sok elismerést szerzett neki Daytona Beach-ben. Én megpróbáltam eleget tenni apukám elvárásainak a sportban és elég jól teljesíteni, hogy kiérdemeljem az elismerését, de ügyetlen voltam a teniszütővel és úgy tűnt, soha nem leszek rá hatással. Apa rendszeresen emlékeztetett engem kemény szavakkal, hogy nem vagyok elég jó.

Mint egy kiképző őrmester, úgy üvöltött velem, amikor vasárnap reggelként gyakoroltunk: „Add bele a karodat! Légy óriás! Ne légy olyan, mint egy apáca! A férfiak nem sírnak! Olyan szárnalmas vagy!”

Ezek a megpróbáltatások könnyekre fakasztottak. Egy csődtömegnek éreztem magam, de annyira akartam apám elismerését, hogy tovább küszködtem, hogy teljesítsek neki. Bárcsak jól tudnám ütni a labdát, mondtam magamnak, akkor apa büszke lenne rám. Nem vettem észre, hogy egy Isten-ellenes hit növekedett fel egyre erősebben és erősebben bennem. A bukástól és elutasítástól való félelem pusztított lassan; egy olyan félelem, ami azt okozta, hogy értéktelennek éreztem magam, jóllehet elég jól teljesítettem ahhoz, hogy elnyerjem apám elismerését.

Ennek az Isten-ellenes hitnek romlott eredményei voltak a húszas éveimben, amikor a kereskedelmi „cápa”, egy csoportos tengeri horgász hajó kapitánya lettem. Attól a könyörtelen vágytól üzve, hogy magamnak bizonyítsak, arra törekedtem, hogy az USA délkeleti partjának legjobb horgásza legyek. Minden, amit az életben tettem, a körül az álom körül kezdett forogni, hogy azzá váljak, amit az emberek a horgászatban a „legnagyobb horognak”, hívnak.

Apámhoz hasonlóan nekem kellett a legkeményebbnek és a legjobbnak lennem. Apámhoz hasonlóan kifejlesztettem egy heves, vad természetet. Ha legénységem bármely tagja miatt elveszítettünk halat, vagy ha valaki bármi csalódást okozott nekem, annak szembe kellett néznie haragom támadásával. Úgy váltam ismertté, mint a Carol part Bly kapitánya. *(A történelmi Bounty hajó kapitánya, aki embertelen viselkedésével lázadást provokált. A fordító.)* Egy üvöltöző zsarnok voltam. Az emberek nem akartak szembekerülni Jack Frosttal azokban a napokban.

Gyakran kockáztattam a legénységem életét azzal, hogy 1 hetet vagy annál több időt töltöttünk a Dél-Carolinai parton télen, 40-60 mérfölddel hajózva óránként viharos szélben és 20-30 láb magas hullámokban egy 44 lábnyi hajóban, hogy elnyerjük a kívánt díjat. Engem a bukástól való félelem vezetett, és az a kegyetlen ambíció, ami nem hagyott bennem helyet a mások iránti szárnalomnak. Győztesnek kellett lennem, bármi áron. Esztelen gondolkodásom szerint egy senki voltam, ha nem fogtam többet mindenkinél. Nem jöttem rá, hogy belülről egy öntudatlan vágy emésztett, hogy megnyerjem apám elismerését. Ez a civakodó üresség olyan volt, mint egy rák, ami élve emésztett engem.

De minden megváltozott 1980-ban. Ekkor volt, amikor Isten mindent elsöprő szeretete végül áttört. Ekkor 27 éves voltam, és az életem romokban hevert. Rabja voltam a drognak, alkoholnak, pornográfiának több mint tíz éve, mert állandóan kerestem annak az útját, hogyan menekülhetnék meg attól a fájdalomtól, amit a bukástól való félelem okozott.

Nem tudtam uralkodni a haragomon és ennek egyik eredménye az volt, hogy állandóan megbántottam a feleségem, a fiam és másokat a szavaimmal, és megalázó pillantásaimmal. Egy kétségbeesett kísérlet során, hogy megszabaduljak ettől a fájdalomtól, 1980. februárban egy napon, kihajóztam a tengerre. 40 mérföldre voltam az Észak-Carolinai parttól, 3 napon keresztül kiáltottam Istenhez kérve őt, hogy tegye magát valóságossá számomra.

„Ó Istenem! Imádkoztam komolyan, kérek, tégy valamit. Mindenkit megsebeztem, megbántottam körülöttem. Nyomorult vagyok. Nem tudom, miért érzem magam olyan üzőtnek. Van valami bennem, ami az örület szélére sodor engem. Nem tudom, miért vagyok olyan durva. Úgy érzem magam, mintha belülről meg lennék mérgezve. Kérek, segíts nekem.”

Ez akkor volt, amikor életem legmélyebb pontján voltam, hogy először találkoztam Krisztus feltétel nélküli szeretetével. Egy egyszerű bűnösök imáját imádkoztam, és kértem Jézust, hogy lépjen be a szívembe. Jelenléte azonnal megtörte az alkohol, drog és pornográfia függőség láncait. Isten egy pillanat alatt új szívet adott nekem. A bűn terhe felemelkedett rólam, és én első alkalommal igazi örömet éreztem.

Megízleltem az Úr jóságát. De, még évekbe telt, mire teljes szabadulást nyertem, a bukástól való félelemtől, ami annyira üzőtt emberré tett engem.

Istennek teljesítve

Megtérésem után aktív lettem a gyülekezetben, és gyorsan megtanultam, hogy a teljesítmény-orientáltság felé való hajlamom jól működik a vallásos környezetben is. Isten-ellenes hiteimet, bukástól való félelmemet és agresszív küzdésemet egyszerűen átvittem a gyülekezeti munkába. Azt gondoltam, legjobb módja annak, hogy elnyerjük Isten elismerését és elfogadását, ha megteszek dolgokat ő érte, és így megnyerhetem a körülöttem lévő keresztények tetszését is.

Teljesen természetesnek tűnt, hogy úgy fejezzem ki szeretetemet Isten felé, hogy önazonosságomat egy hiper-vallásos aktivitás által építsem föl. Úgy tűnt, körülöttem sok keresztény ugyanígy gondolkodik. Minél többet imádkozunk, böjtölünk, olvassuk a Bibliát, és teszünk bizonyágot, vagy veszünk részt gyülekezeti összejöveteleken, annál több elfogadást nyerünk Istentől. De Isten jellemének ez a hamis értelmezése nagy árat követelt. Miután olyan keményen dolgoztam, hogy elnyerjem tetszését, nem volt tartós örömöm, se békességem, se nyugalom; és energiám se maradt arra, hogy meggyőzzem a feleségem és a gyermekeim, hogy őket jobban szeretem, mint a szolgálatot.

Amikor 1984-ben elkezdtem pásztorolni egy kis gyülekezetet, gyerekkori szűrőrendszerem a szeretet és elfogadás kiérdekléséért átfordította a szolgálatot egy agresszív buzgóságba lelkek megnyeréséért és a leggyorsabban növekvő gyülekezet felépítéséért a mi felekezeti területünkön. Éppúgy, ahogy bármit kész voltam megtenni azért, hogy én legyek az Egyesült Államok Délkeleti részének legjobb horgásza, most keresztény vezetőként akartam elérni szellemi céljaimat úgy, hogy emberek dicséretét akartam megkapni.

Mindenki előtt jónak akartam tűnni. De a siker látszata alatt egy boldogtalan ember voltam, egy nyomorúságos családdal. Elkötelezettségem „a szolgálat” iránt sokkal nagyobb volt, mint a feleségem, gyermekeim vagy bármely más szerető kapcsolat iránti elkötelezettségem. Amikor otthon voltam, ingerlékeny és összeférhetetlen voltam. Minden, amit tettem, meg volt fertőzve haraggal, arckifejezésem szigorú és kemény volt, prédikációm pedig törvénykezővé és követelődzővé vált. A bibliai igazságokra összpontosítottam, de szívemben nem volt szeretet. Ismertem az Isten szeretetének a teológiáját, de igazán még nem találkoztam vele. Tudtam idézni verseket az írásból az ő feltétel nélküli elfogadásáról irántunk, de az csak egy idegen fogalom volt a számomra. Ennek eredményeképpen elkezdtem magam összehasonlítani másokkal a szolgálatban, gondolva, hogy ők áldottabbak, vagy hogy több ajándékuk van, mint nekem. **Ez versengő magatartást táplált, ami az irigységben gyökeredzett**, s ami majdnem lehetlenné tette az egészséges összekapcsolódást más szolgálókkal, vagy bárkivel, aki szellemi tekintélyben volt. A színlelés mestere lettem. A szolgálók konferenciáin mosollyal az arcomon ültem. Az okos vallásos álarcom alatt, a sikeres gyülekezeti vezetőkre versengő és ítélkező hozzáállással tekintettem.

Nem tudtam elviselni a gondolatot, hogy sikeresebbek lehetnek, mint én. Ha áldottak voltak, én megfosztva éreztem magam. Ha valami módon elbuktak, én titokban örültem. Szívem beteg volt a büszkeségtől.

Végül 1986-ban felismertem, hogy szükségem van gyógyulásra és részt vettem néhány mélyreható gyógyító imaszolgálaton, hogy a harag, úzottság és meghittség hiányának gyökerei felszínre jöjjenek. Ez a tapasztalat életem olyan sok területére volt hatással, hogy 88-tól feleségem, Trisha és én a következő 7 évet tanító szemináriumok tartásával töltöttük az érzelmi gyógyulásról, szerte az ország sok gyülekezetében.

Olyan szabadnak éreztem magam! Trisha és én eredményesek voltunk pásztorok, és más gyülekezeti vezetők felé való szolgálatban, amint segítettünk nekik gyógyulást találni házassági és családi problémáikban. De hamarosan észrevettem, hogy az én harcom a teljesítmény-orientáltsággal még mindig nem oldódott meg. Éppen miután elkezdtek a gyógyító imaszolgálatot, gyakran visszaestem a régi viselkedési mintáimba az agresszív küzdéssel. Állandóan küldtem feleségem felé azokat a megalázó tekinteteket és szigorú, rideg hangon beszéltem hozzá. És amikor beleestem ebbe az ördögi körbe, képtelen voltam meglátni, hogy én vagyok a hibás. Látszólag a becsületesség és Isten szerinti jellem mintaképe voltam. Soha nem volt erkölcsi bukásom. Istennek agresszív keresője voltam, naponta 2-3 órát imádkoztam és olvastam a Bibliát és minden jó vallásos dolgot megtettem. Belsőleg azonban híjával voltam annak a képességnek, hogy szeretetet tudjak kifejezni otthon. Örömtelen voltam. Nem volt belső békességem. Szellemi ambíció vezetett, mert önazonosságomat és értékrendemet pozícióra, erőre és birtoklásra építettem. Hűségem, kötelességtudatom és szolgálatom nem Isten szeretetére adott válasz volt. Azok inkább személyes haszon- és jutalom vágyból fakadtak.

Nem voltam képes meglátni azt a köteléket, amiben voltam, de a családom látta! Úgy éreztem, semmi okot nem adtam a feleségemnek a panaszra. Végül is hűséges voltam hozzá és mindig gondoskodtam a szükségéről. Trisha tudta, hogy minden éjszaka otthon maradnék, és hűséges lennék hozzá. Olyan férfi voltam, aki elkötelezte magát a házasságban való tisztaságra. Jézussal való első találkozásom óta nem érintettem pornográfiát. Minden nap mondtam neki, hogy szeretem.

Ő azonban úgy érezte, nem szeretem és elutasítom. Naponta harcolt azzal a fájdalommal, hogy egy olyan férfivel lépett házasságra, aki arra adta az életét, hogy valaki más, és a saját szükségleteivel foglakozzon, de nem maradt arra energiája, hogy meggyőzze feleségét, hogy őt jobban szereti, mint a szolgálatot. Ennek eredményeképp álarcokat kellett viselnie, elfojtva a büntudatot és haragot, amit állandóan érzett, mert meghittsége és érzelmi kötődésre vonatkozó szükséglete nem volt betöltve. Mély depresszióba esett és a jó szándékú gyülekezeti tagok elvégezték, hogy bűnösnek érezze magát. „Egy Isten szerinti férfivel élsz házasságban,” mondták neki: „Hálásnak kellene lenned, ahelyett, hogy ilyen negatív gondolataid vannak vele kapcsolatban.” Miután 20 évet ilyen módon éltünk, Trisha haldoklott belül. Minden reménye egy jobb házasságra eltűnt.

Gyermekeinknek sem ment jobban a sora. Minél több törvénykezés lopódzott be az életembe, annál merevebb, örömtelenebb lettem, mint szülő. Gyermekeim soha nem tudtak úgy megtenni dolgokat, hogy azok számomra elég jók legyenek. Nem voltak elég jók az osztályzataik, nem teljesítettek elég jól a sportokban, a házi munkájukat soha nem végezték el úgy, hogy elégedett legyek vele.

Bár mondtam nekik, hogy szeretem őket, mégis állandóan rámutattam a hibájukra és hiányosságukra. Teljes engedelmisséget követeltem, de híjával voltam a szeretet kifejezésének és a gyengéd ragaszkodásnak, kegyelemnek és irgalomnak, amikor nem ütötték meg a mértéket. Elolvastam az összes jó könyvet a nevelésről és próbáltam megfelelni a szakértői elvárásnak, de úgy tűnt, valami belül hátráltat abban, hogy kifejezzem azt a szeretetet, amit belül éreztem. 95-ben a 17 éves fiam és 14 éves lányom bezárták szellemüket mindenféle szeretet, ragaszkodás, korrigálás vagy tanács felé, amit próbáltam nyújtani nekik. Többé nem néztek a szemembe, mert féltek az elutasítás tekintetétől, amit gyakran kaptak tőlem. Alig beszéltek velem, mert féltek a kiborulásomtól vagy nemtetszésememtől. A büszkeségem egy olyan vágyat hozott létre bennük, hogy lázadjanak, és elkezdtek keresni az elfogadást, ami után sóvárogtak, azzal, hogy rossz társaságba keveredtek. S az egészben az volt a legrosszabb, hogy semmit sem akartak kezdeni azzal a haragos, törvénykező Istennel, akit én képviseltem feléjük.

A gyógyulás könnyei

Bár családi életem romokban hevert, Isten még mindig munkában volt. 94-ben, mialatt néhány szellemi megújulási konferenciát vezettem, Ő elkezdett friss kijelentést adni erejéről és kegyelméről. Voltak idők, amikor órákig sírtam az oltárnál. Mégis ezen találkozások során soha nem tettem egyenlővé jelenlétét azzal, amit ma Isten phileo szereteteként ismerek. A *phileo* görög szó, azt jelenti, hogy „kifejezett, természetes ragaszkodás, szeretet.” (Jn. 16, 27.) Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. A Bibliában gyakran Isten szeretetének a leírására használják. Bár én mindig hajlottam arra, hogy úgy tekintsek Isten kenetére, mint az Ő erejére, vagy mint természetfölötti képességére, hogy nagy dolgokat tegyen. Fogalmam sem volt arról, hogy az Ő kenete valójában az Ő irántam való feltétel nélküli szeretetének a megnyilvánulása is lehet. Annyira be voltam zárva a teljesítmény-orientáltságnak a csapdájába, hogy még mindig nem szabadultam meg agresszív küzdésememtől. Még Isten Szellemének egy erőteljes látogatása után sem. Sőt, minél több pártfogást, közismertséget tapasztaltam a szolgálatban, az a káros szenvedélyem, hogy küzdjek, még erősebbre nőtt!

Ezen a ponton a családom épp eleget tapasztalt abból, amit én rosszul „szolgálatnak” hívtam. Feleségem és gyermekeim tudták, hogy én az önközpontú vallásos büszkeség arany-borjúját imádtam. A szolgálat volt minden, amiről beszéltem, amiért éltem, és minden, ami mosolyt hozott az arcomra. Alkalmatlannak éreztem magam a szeretet kifejezésében és a családomról való gondoskodásban, így abba adtam bele magam, amit jól tudtam tenni, a szolgálatba. Ez otthon mindenkit nyomorulttá tett. Trishának ez több volt, mint amit el tudott viselni. Házasságunk a katasztrófa szélén volt.

Azt gondolva, hogy Trisha az, aki az igazi problémát jelenti, 95 novemberében elvittem őt egy érzelmi gyógyulással kapcsolatos konferenciára. Azt akartam, hogy legyen boldog amiatt, hogy Isten használ engem a szolgálatban, így végül ki kellene fejlődni az elismerésnek benne azokért az áldozatokért, amiket hoztam őerte. Egy délutáni pásztori összejövetelen sok feleség jött előre, hogy imát kapjanak. Trisha a padlón pihent, csendesen imádkozva és sírva, amint én mellette térdeltem. Azután valaki az emelvényről elkezdett imádkozni. A szavak felriasztottak:

„Atyánk, Istenünk, vedd most azokat a férfiakat ebben a teremben, akiket soha nem tartott az apjuk a karjaiban. Tartsd őket most szorosan. Add meg nekik azt a szeretetet, amiről az apáik nem tudták, hogy hogyan adják meg nekik.”

A Szent Szellem kenete hirtelen rám esett. Nem értettem mi történt, de azt tudtam, hogy valami fontos kezdett megtörténni a lelkemben. Elkezdtem sírni, mint egy baba, amint az oltárnál feküdtem. Az érzelmek ilyen megnyilatkozása nem volt normális a számomra. Én minden érzelmem ellenőriztem, különösen a feleségemmel, gyermekeimmel és más szolgálókkal szemben. De az álarcom most lehullott. Teljesen végem volt.

Olyan volt, mintha Isten visszavitt volna arra az időre, amikor még csak tíz éves voltam. Hirtelen élénk jeleneteket láttam magamról, amikor gyerekként elbújtam egy beépített szekrénybe éjszaka, telve félelemmel az ordítástól és sikoltástól, amit a szüleim szobájából hallottam. Visszaemlékeztem a félelemre, a magányra és az elhagyatottságra. Éreztem a mély, fájdalommal teli vágyódást apám ölése után, egy olyan ölelés után, amit nem volt képes megadni nekem egész gyermekkorom során.

Hirtelen felismertem, hogy most, 34-évvél később, Mennyei Atyám találkozott a szívemben lévő legmélyebb szükséggel, az apai ragaszkodó szeretet természetes kifejezésével. Közvetlen találkozásom volt Isten *Phileo*-jával. Amint a földön feküdtem sírva, az Atya Isten belépett gyermekkoromnak ebbe a sötét szekrényébe és a karjaiba vett. 45 percen keresztül olyan volt, mintha meleg folyékony szeretet folyt volna keresztül a testemen és sokat elmosott a bűntudatból, szegyenből, bukástól és elutasítástól való félelemből, a meghittségtől való félelemből és a szeretet kapásától és adásától való félelemből.

Végül megjött az áttörésem. Büszkeségem összetört. Addig a pillanatig soha nem ismertem fel, mennyire mélyen meg voltam kötözve a küzdéssel és félelemmel. De ebben a pillanatban szabadnak éreztem magam, és első alkalommal igazi nyugalmat tapasztaltam. Egész életemben hallottam, hogy Isten szeret engem, de soha nem adtam fel annyira az önvédelmem falait ahhoz, hogy személyesen átélhessem az ő szeretetének és ragaszkodásának természetes megnyilvánulását. Szeretetének megismerése személyes tapasztalattá vált! A *phileo* többé nem csak egy görög szó volt, amit arra használnak, hogy felépítsenek egy teológiát.

Öt hónapon keresztül nem hagytam abba a sírást. Minden alkalommal, amikor feleségem szemébe néztem, vagy láttam azt a fájdalmat, amit én okoztam gyermekeimnek azzal, hogy hiányzott belőlük a gyöngédség, a könnyeim elkezdtek folyni. Aztán letérdeltem a lábukhoz sírva és esedezve a bocsánatukért, azok miatt az idők miatt, amikor keményen eltorzítottam irántuk az Atya szeretetét.

Tudtam, hogy a gyógyulás nem azonnal fog jönni számukra. Gyermekeim szíve évek óta zárva volt felém. De most az, az összetöretés, amit tapasztaltam, elkezdte megnyitni a szellemüket. Az Atya ragaszkodó *phileo* szeretete elkezdte helyreállítani ennek az apának a szívét gyermekei felé, és gyermekeiknek a szívét az apjuk felé, így megtört az életünkön lévő átok. (Mal. 4, 6.) *„És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek, és meg ne verjen e földet átokkal.”*

Négy hónappal az után, hogy megkaptam ezt a szokatlan bemelegítést az Atya szeretetéből, (lásd. Rm. 5, 5) lányom, Sarah adott nekem egy esszét, amit iskolai angol dolgozatként írt. Az volt a címe: „Ami a legnagyobb hatással volt az életemre”. Szemeim könnybe lábadtak, amikor elkezdtem olvasni szavait:

„Ami a legnagyobb hatással volt az életemre az, az apukám! Általa megláttam Jézus szemeit és megértettem véget nem érő szeretetét! Jellemében, nem túl régen, apukám olyan ember volt, akitől félni kellett. Ő volt a HMS Bly kapitánya. Most olyan szelíd, mint egy bárány, azt nem is említve, mennyire szerető. Azáltal, hogy figyeltem, hogyan válik kemény emberből gyengéddé, olyan hatást váltott ki belőlük, hogy én is akarjak változni. Új türelme átsegített engem egy nagyon nehéz éven. Az, hogy láttam apám szeretetét és a babusgató Istent, ahogy soha azelőtt, csodákat tett velem. Ahelyett, hogy úgy fordulna Istenhez, mint egy Szent Lényhez, most úgy fordul hozzá, mint Apucihoz.

Most ahelyett, hogy félnék az apámtól, fölmászok az ölébe, és nagyon babusgató békességet találok. Amit legjobban kedvelek az apukámban, az a mosolya. Szeretem azt is, ahogyan üdögél velem és segít nekem a hibáimmal kapcsolatban szerető módon. Bármikor valami jó teszek, azt is megjegyzi. Olyan sok területen változik az apukám. Olyan büszke vagyok rá! Minden alkalommal, amikor rám néz és mosolyog, belül megtelek örömmel. Apukám volt legnagyobb hatással rám az elmúlt négy hónapban. Megbocsátom neki, hogy Bly kapitány volt korai éveimben. Szeretlek apuci!”

Az Atya szeretetének túlradó kijelentése a házasságomat is elkezdte átforgatni, de ez nem egy éjszaka alatt történt.

Ritkán voltam képes feleségemmel együtt imádkozni, vagy szolgálni feléje a 95-ben Istennel történt találkozásomat megelőzően. Annak az áttörésnek eredményeképpen, amit gyermekeimmel kapcsolatban tapasztaltam, úgy tűnt, valami belül visszatartott attól, hogy Trishával a meghittség mélyebb szintjére jussak. Gyermekkorom néhány megrázó tapasztalata miatt érzelmeimet és érzéseimet vele kapcsolatban mindig kontroll alatt tartottam. Naponta elmondtam azokat a szavakat, hogy, „Szeretlek téged,” de Trishát nem voltam képes belülről beengedni. Nem akartam megkockáztatni, hogy újra megsérüljek.

1996 márciusában férfiak egy csoportjával Kanadába mentem egy konferenciára, Isten szeretetéről mélyebb kijelentést keresve. Az első összejövetel során egy hölgy imádkozott velem az oltárnál, néhány olyan mély sérüléssel kapcsolatban, amit fiatal fiúként kaptam.

A Szent Szellem természetfeletti vezetése által ez a hölgy azt érzékelte (látta), hogy tíz éves korom körül az önvédelem vastag falait építettem fel a lelkemben, abban az időben, amikor apámnak és anyámnak nagyon nagy problémái voltak a házasságukban. Ennek az asszonynak az imája lemeztelenítette a szívem. Két óráig feküdtem a földön megállíthatatlanul sírva, amikor az Atya beleöntötte vigasztalását, szeretetét és ragaszkodását megsebzett szívembe. Amikor felkeltem, tudtam, hogy azok a sebek, amiket olyan régen kaptam, meggyógyultak.

Aztán ennek az estének a későbbi szolgálati ideje során Isten szeretetének a folyója a meghittségtől való félelmemen áttört, és azok a falak, amiket oly sok évvel ezelőtt építettem, elkezdtek ledőlni. A következő négy napot végigsírtam, amint felismertem annak a fájdalomnak mélységét, amivel Trisha naponta együtt élt. Mindig, három lépésnyi távolságra volt a férje szívéből. De amikor hazaérkeztem erről a konferenciáról, meghittten szolgáltam feléje szeretetemmel gyógyító imában. Órákig sírt, amikor az Atya visszavitte őt ifjúságának néhány olyan pontjára, amikor mély sebet kapott, vigasztalva őt ezzel a gyógyító szeretettel.

Isten elkezdte a kapcsolatunkat a meghittség új mélységeibe vinni. Utunk során megütköztünk néhány botránykőben, de a Szent Szellem minden alkalommal kijelentett múltbeli sebeket, ahol védelmi falakat építettünk. A megtérés irányába mozdultunk, és Isten szeretete elmosott rejtett akadályokat és az egymás iránti szeretet nagyobb mélységeibe vitt minket.

Ezeknek az időknél, a során 98-ban indítást éreztem arra, hogy írjak egy verset a feleségemnek. Nem vagyok egy költő típus és ilyenféle szavak leírása különösen nem jellemző rám. De az Atya szeretetének az erejét bizonyítja, hogy a legérzékletlenebb férjet is átformálja.

Ilyen szerelem

Utazásunk át- meg átvitt minket a földön
Fájdalomból és szenvedésből született szerelmünk
Mégis szerelem virágzott ki a szégyenből és könnyekből
Szerelmünk az évek során igaz maradt!

Miféle fájdalom tarthatja vissza az olyan szerelmet, mint a miénk
Se szégyen, se félelem, se megsebzett szívek
Mert szerelmünk minden falat ledöntött
Küzdött és megragadta a szenvedély hívását!

Szerelmed volt, mi megnyugvást hozott nekem
Egy olyan szerelem, amelyet próbára tett a fájdalom
Mégis kitartottál, és a legjobbadat adtad
Ma ez az oka, hogy olyan áldottnak érzem magam!

Melyik asszony tudna úgy szeretni, ahogy te teszed?
Valaki, aki gyönyörű, hűséges és igaz (kitartó)
Egy valaki, akinek szíve színaranyból van
Valaki, akinek élete tovább mondott történetté válik!

Szerelmedről az eljövő években is fognak szólni
Mert ez az a fajta, mi meggyújtja a napot
Tele van tűzzel, szenvedéllyel és hévvel
Szerelem, mely nem hamis, de nyitott és gyógyít!

Szerelmed megtölti a szívem látásokkal és álmokkal
Hitet, reményt és szeretetet látott végül szívem
Szerelmed adott okot nekem hogy éljek
Szerelmed tette, hogy szívem adni akarjon!

Hogyan lehet ennyire gazdag és szabad szerelmed?
Hogyan szerethetsz egy olyan embert, mint én?
Hogyan lehet tele a szíved ilyen vággyal?
Hogyan teszed velem, hogy ilyen tűzzel égjek én?

Szerelmed bizonyára fentről kell, hogy legyen
Hogyan másképp ismerhetnél ilyen csodálatos szerelmet
Vágyom egy napon viszonzni ezt a szeretetet neked
Imádkozom, hogy ilyen vággyal és önfeláldozással tudjak szeretni!

Ó Istenem, soha nem tudnám megköszönni, mit értem tettél
Mikor nekem adtad az ő szeretetét, mely oly csodálatos és szabad
Bocsásd meg nekem az éveket, amikor hibáztattam
Kifogást keresve fájdalomom miatt, hogy ne szeressem

Meg nem érdemelt jószágot kaptam, mikor először láttam arcát
Szereteted, általa kegyelmet jelentett ki nekem
Ma már kitüntetés nekem, hogy feleségemnek hívhatom
Babusgatni fogom és gondoskodni róla egész életemben!

Újra és újra átmennék a fájdalomon,
Hogy tapasztaljam szeretetét, mely befedte szégyenemet.
Életemet, egészségemet, jó híreimet adnám
Hogy szerethessem, babusgathassam, és neki adhassam nevem!

Amikor befejeztem ennek a versnek a felolvasását Trishának, elkezdett mély, rázkódó zokogással sírni. Olyan volt, mintha az a kínzó fájdalom, amit oly régóta rejtett belül, elkezdett volna kiömlölni belőle. Kb.10 perc után a zokogás a békesség és öröm szelíd könnyeivé alakult át.

„Mindezen évek során soha nem tudtam igazán elhinni, hogy szeretsz engem”: mondta Trisha. „Most van az első alkalom, hogy tudom, hogy ez igaz. Most érzem, hogy szeretsz.”

Amint az Atya szeretete a meghittség helyreállítását hozta el házasságomba és családomba, ugyanígy megváltozott a szolgálattal kapcsolatos egész filozófiám is. Többé már nem harcolok azért, hogy szent legyek, vagy hogy elnyerjem Istennek tetszését (jóindulatát). Semmit sem akarok tenni, ami hátráltatná azt a bensőséges szerető kapcsolatot, amit Isten adott nekem.

A szolgálat többé nem olyan valami, amit munkálnom kell, vagy amiért küzdenem kell. Az összehasonlítás, versengés és rivalizálás elhalványodtak. A szellemi ambíció ma már csak árnyék.

Leggyakrabban az a mély hála motivál, hogy Atyám feltétel nélkül szeret és elfogad. A szolgálat egyszerűen Isten szeretetének a túlradása, ami szabadon folyik át a házasságomon és családomon. Amikor elfogadom irántam való szeretetének természetes megnyilvánulását, az ő drága phileo-szeretétét, azt egyszerűen csak továbbadom a következő személynek, akivel találkozom.

A szeretetnek és meghittségnek ez a helyreállítása az életemben egy folyamat volt, ami az alázatnak és a megtérésnek egy mélyebb szintjét kívánta tőlem. Természetesen még nem érkeztem meg (nem értem célba)! Könnyen ki tudok esni az Atya szeretetének középpontjából, amikor az elsőbbségeim (prioritásaim) összezavarodnak. Még el tudok hajolni az agresszív küzdés felé. De most már nem maradok meg ebben az állapotban. Gyorsan visszafutok az Atya gyógyító szeretetének nyugalmas helyére és szívem békessége helyreáll. Azután kényszerítem magam a megalázkodásra és a megtérése a felé a valaki felé, aki megsérült a küzdésem által. Azután újra helyreállok a meghittségben és szeretetben való életre!

Tudod, mit jelent Istent teljes szívből szeretni? Az Isten iránti szeretet hűséges Biblia-olvasásban, rideg imádkozásban, vagy szigorú szentségben fejlődik ki? **Azt gondolom, nem.** Ami az Isten iránti őszinte szeretetet láthatóvá teszi az, az a képességem, hogy meggyőzzem a családomat és másokat az irántuk való szeretetemről. E nélkül minden más az önszeretben talál jutalmat. Nagy dolgok cselekvésének, - még olyan dolgoknak is, mint a prédikálás, lelkek megnyerése, csodák tevése vagy szegények táplálása - mindezeknek megvan a maga jutalma. És, az ilyen dolgokat rossz motívumokból is tehetjük. De a Biblia azt mondja, nem mondhatjuk, hogy szeretjük Istent, ha egymást nem szeretjük. (1Jn. 4, 20)

Vágysz arra, hogy teljesen megismerd az Atya irántad való szeretetét? Szeretnél találkozni az ő feltétel nélküli ragaszkodó szeretetével? Ez a könyv-sorozat sok mindent tartalmaz azokból a drága igazságokból, amiket megtanultam az Atya szeretetéről, amióta olyan mélyen megérintett 1995-ben. Ahogy olvasod és tanulmányozod az oldalakat, azért imádkozom, hogy sokkal többet tégy annál, mint hogy kifejlessz egy egészséges teológiát. Sőt inkább azért imádkozom, hogy megtapasztald Atyádnak szent ölelését, érezd feltétel nélküli elfogadását, és halld meg a szeretet szelíd szavait, mélyebb módon, mint ahogy eddig bármikor. Imádkozom, hogy halld meg azokat a szavakat, amiket az Atya mondott szeretett Fiának a Márk 1, 11 versében: **„Te vagy az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”**

Kérdések beszélgetéshez

- Írd le apukáddal és anyukáddal való kapcsolatodat. Érezted mindig, hogy feltétel nélkül szeretnek? Ha nem, gondolod, hogy ez meghatározta azt a módot, amilyennek a mennyei Atyádat látod?
- Sokan küszködnek, hogy elhiggyék - Isten feltétel nélkül szereti őket. Lehet, hogy azt érzik, valami megszégyenítette őket a múltból, vagy azt gondolják, hogy teljesíteniük kell bizonyos kötelességeket azért, hogy elnyerjék Isten elismerését. Mi a legnagyobb akadály az életedben, ami gátol abban, hogy elhidd, Isten valóban szeret téged?
- Gondolj az életedben lévő kapcsolatokra. Látják azok az emberek, akik legközelebb vannak hozzád, Isten szeretetét az életedben? Ha nem, mit kell megtapasztalnod ahhoz, hogy kifejezd Isten szeretetét feléjük?

Fordította: Szabó Levente Gábor